

ΤΟΥ **Δημήτρη Αργυρού**

Στην πραγματικότητα έφταναν οι εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστευτικές και προσφυγικές ροές για να τελειώνουμε μια και καλή με την ιδέα της ενωμένης Ευρώπης, της Ευρώπης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την Ευρώπη του διαφωτισμού. Αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά πως η αντίσταση, η βιοπολιτική αντίσταση προηγείται, πάντα κάνει την πρώτη κίνηση και η εξουσία απαντάει. Μα θα μου πείτε πως τα ποτάμια των μεταναστών και των προσφύγων δεν έρχονται εκούσια στην ενωμένη Ευρώπη μας • έρχονται ως φυγάδες από ένα πόλεμο που δεν έχουν κανένα λόγο να διαλέξουν στρατόπεδο. Ένα πόλεμο που δεν ξέρει ποιος σκοτώνει ποιον και γιατί. Ένα πόλεμο άσκησης ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών και ανταγωνισμών, θρησκευτικών και εθνικιστικών σεχταρισμών, πολιτικών και εξουσιαστικών στρατηγικών. Και στην μέση οι λαοί, οι άνθρωποι και το πλήθος.

Ε, η έξοδος σε αυτές τις συνθήκες παραμένει, είναι η μόνη ρεαλιστικά αξιόλογη απελευθερωτική επιλογή. Ανάμεσα στις βόμβες του Άσαντ, των νατοϊκών ανταρτών και του ISIS, η θάλασσα του Αιγαίου και τα στρατόπεδα των προσφύγων φαντάζουν ή και είναι το λιγότερο κακό. Ένας γενικευμένος- μικρής κλίμακας παγκόσμιος- πόλεμος που ήταν η απάντηση στις εξεγέρσεις των αγωνιζόμενων λαών της Αραβικής Άνοιξης, που κτυπήθηκε και αλλοτριώθηκε από το θρησκευτικό και εθνικιστικό σεχταρισμό, την κρατικοεθνικιστική φασιστική ρητορεία και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Κακά τα ψέματα: Το μεγαλύτερο πρόβλημα το έχει η Ελλάδα, που συνεχίζει να βρίσκεται στην δίνη μιας παγκόσμιας κρίσης υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, στα πλαίσια μιας υπερεθνικής - κατά βάση οικονομικής-ενοποίησης, της ΕΕ. Μιας ενοποίησης που ενδιαφέρεται για τα κέρδη τους και για την ευμάρεια της πλειοψηφίας της, πάρα για την ελληνική παρακμή και τις προσφυγικές ροές. Αυτή την ευμάρεια της μεγάλης πλειοψηφίας των βορειοευρωπαίων υπερασπίζεται η ενισχυμένη ακροδεξιά της Βόρειας Ευρώπης. Έτσι όμως ανεπανόρθωτα πλήττεται το ιδεολόγημα της ενωμένης Ευρώπης προς δόξα των εθνικιστικών και ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών πολιτικών.

Σε μας -κατά βάση- έλαχε να υποδεχτούμε τις εκατοντάδες χιλιάδες προσφυγικών ροών που πνίγονται στο Αιγαίο γιατί από ξηράς έχουμε κτίσει το τείχος στον Έβρο. Αν δεν θέλαμε να πνίγονταν το πρώτο που θα έπρεπε να πράξει η ελληνική κυβέρνηση ήταν να το γκρεμίσει. Όχι πως θα λύνονταν το πρόβλημα, θα μεγιστοποιούνταν καθώς θα αύξανε τις προσφυγικές ροές, μόνο που δεν θα είχαμε τους εκατοντάδες πνιγμούς και αυτό δεν είναι αδιάφορο, μάλλον το αντίθετο.

Ούτε φυσικά το πρόβλημα θα το λύσει το NATO που θα περιπολεί στο Αιγαίο και θα πνίγει αυτό τους πρόσφυγες, απεναντίας θα κάνει ακόμη πιο δυσάρεστα τα πράγματα. Ευελπιστούμε ίσως πως θα λειτουργήσει η ιμπεριαλιστική ειρήνη για να ηρεμήσουν τα πράγματα, μόνο που όπως κάθε ιμπεριαλιστική ειρήνη αλλάζει το τοπίο και μεταφέρει τις πολεμικές συγκρούσεις παραδίπλα, δίχως να λύνει το πρόβλημα, ούτε το πρόβλημα των προσφύγων και των μεταναστών. Αν τα μεταναστευτικά ρεύματα της δεκαετίας του 1990 βοήθησαν στην ανάπτυξη της Ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας, σώζοντας τα

μικρά και τα μεσαία κοινωνικά στρώματα από την καπιταλιστική απαξίωση, ρίχνοντας τον εργατικό μισθό, σήμερα δεν ισχύει το ίδιο.

Η κρίση έχει απαξιώνει τόσο την εργατική τάξη όσο και τα μικρομεσαία στρώματα και μεσοστρώματα. Οι μεταναστευτικές ροές από το Αφγανιστάν και το Πακιστάν ή την Αφρική όσο και οι προσφυγικές ροές από την Συρία, αν εγκλωβιστούν στην Ελληνική επικράτεια στην παρούσα συγκυρία μοιάζει απίθανο να ενσωματωθούν. Με αποτέλεσμα την ενίσχυση ξενοφοβικών και φασιστικών δυνάμεων. Και εδώ μάλλον πρέπει να πούμε ένα μπράβο στο Ελληνικό λαό που στην πλειοψηφία του δεν έχει υποστηρίξει ξενοφοβικά και φασιστικά ρεύματα και πρακτικές, σε αντίθεση με τις χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» λόγου χάρη. Δίχως να ξεχνάμε όμως τις μορφές υπερεκμετάλευσης αυτών των εξαθλιωμένων ανθρώπων από τμήματα του Ελληνικού λαού. Το πρώτο δεν αναιρεί το δεύτερο αλλά το συμπληρώνει σε μια διαλεκτική ενότητα. Ούτε όμως να ξεχνάμε πως οι δεκάδες χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες δεν πείραξαν ούτε ρουθούνι Έλληνα και Ελληνίδας, το αντίθετο συνέβη. Όπως όμως δεν μπορούμε να παραβλέψουμε τα γεωπολιτικά παιχνίδια που παίζονται με όχημα τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Τα πράγματα, τα γεγονότα είναι σχετικά οριακά. Θα επιθυμούσα να είχαμε- να υπήρχε- μια άλλη Ευρώπη- μια ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη- που όχι μόνο θα αναλάμβανε σε ένα ισότιμο καταμερισμό, το βάρος των προσφύγων και των μεταναστών, αλλά θα έπαιζε ένα πρωταγωνιστικό ρόλο στην οικοδόμηση μιας πραγματικής ειρήνης. Μια τέτοια δυνατότητα δεν υφίσταται και δεν θα υπάρξει στο προσεχές μέλλον. Άρα σε μεγάλο βαθμό ο ελληνικός λαός, η ελληνική εργατική τάξη, θα σηκώσει και αυτό το βάρος. Αντιμετωπίζοντας το ζήτημα με ένα ταξικό και όχι φιλανθρωπικό κριτήριο. Αντιμετωπίζοντας το ζήτημα από την οπτική της ταξικής αλληλεγγύης και όχι της φιλανθρωπίας.

Η πρώτη οπτική αντιμετωπίζει τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και τους μετανάστες ως τμήματα μιας δυνητικής μαχόμενης καθολικότητας που επιθυμεί να πάρει την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης στα χέρια της. Η δεύτερη ως ανθρωπάκια που θέλουν βοήθεια για να μην πεθάνουν από την πείνα. Η λέξη κλειδί είναι στο επιθυμεί και όχι στο αν μπορεί. Αν επιθυμεί θα μπορέσει, αν επιθυμεί θα τα καταφέρει. Σε ένα αντικειμενικό πλαίσιο υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις, υποκειμενικά βρισκόμαστε πολύ πίσω, πόσο μάλλον που οι δυνάμεις που αναφέρονται στην «μορφή ζωής» ταξικό, αδυνατούν ή καλύτερα δεν επιθυμούν να παίξουν ένα τέτοιο ρόλο. Από τα πάνω ορέγονται την εξουσία, δίχως να λερώνουν τα χέρια τους, δίχως να ματώσουν ή να κουραστούν, σε αντίθεση με τους παλαιούς κομμουνιστές.

Βέβαια αυτή η επισήμανση δεν μηδενίζει την προσφορά εκατοντάδων εθελοντών, ανθρώπων του μόχθου, μελών αναρχικών, αντιεξουσιαστικών, αντικαπιταλιστικών και κομμουνιστικών οργανώσεων που βρέθηκαν ή βρίσκονται κοντά στους ταλαίπωρους μετανάστες και πρόσφυγες. Το αντίθετο αυτές οι δυνάμεις, αυτή η μαχόμενη κοινότητα, παίζει ένα πρωτοπόρο ρόλο. Μόνο που αν δεν διευρυνθεί, αν δεν ενισχυθεί φοβάμαι πως θα «χαθεί η μπάλα». Κατά συνέπεια σε μεγάλο βαθμό στο χέρι μας είναι να αντιστρέψουμε το κλίμα, να ενισχύσουμε την ελπίδα.

Πηγή: argiros.net